

Πάνε λοιπόν κι' ἡ ἐκλογαῖς, καὶ τώρα μὲ μιὰ σκάλα
καμπόσοι ξεπαπούτσωτοι μὲς 'στὰ σοκάκια τρέχουν
καὶ ξεκολλοῦν καὶ ξεκολλοῦν ὄνοματα μεγάλα,
ἀλλὰ ἐκεῖνα φαίνεται ξεκολλημὸ δὲν ἔχουν.
Τὰ 'κόλλησαν 'ψηλά 'ψηλά μὲ γόμα καὶ τσιρίσι,
νάσαι φοβέρ' ἀδιάκοπη σ' 'Ανατολή καὶ Δύσι.

Πάνε λοιπόν κι' ἡ ἐκλογαῖς, δὲν πέφτει πιὰ ρουκέτα,
κανένας ὑποψήφιος δὲν δίνει πιὰ τσιγάρο,
καὶ τώρα μὲ προγράμματα Συμβούλων καὶ μπιλιέτα
ἔως ἀπάνω 'γέμισε τῶν σκουπιδιῶν τὸ κάρο.
Τὰ πάντα φροῦδα ὕνειρα, τὰ πάντα ματαιότης,
'στὸ κάρο κι' οἱ Στεφάνορες καὶ πᾶσα ἐξοχότης.

'Ὡ κόσμε ἀφιλότιμε, μαγκούφη τοῦ διαβόλου,
ἐκείνους ὅπου γίνονται πρὸς χάριν σου κομμάτια,
ἐνδύω εἶναι ζωντανοὶ δὲν τοὺς τιμᾶς καθόλου,
καὶ μόνον δταν σὺν θεῷ σφαλίσουνε τὰ μάτια,
θυμᾶσαι τὸ τί ἔκαμαν γιὰ σένα μιὰ φορά,
καὶ τότε χύνεις δάκρυα γιὰ κάθε φουκαρᾶ.

'Αν ζντως θέλετε νὰ 'δῆ ὁ Δῆμος προκοπὴ
βεβαίως πρέπει Σύμβουλοι νὰ γίνουν κι' οἱ ὀγδόντα,
ἀλλὰ ἐσεῖς δὲν ξέρετε συμφέρον τί θὰ 'πῆ
καὶ εἰς τὴν πόρτα τοῦ κουφοῦ ὄσο κι' ἂν θέλῃς βρόντα.
Μὲ μόνους τοὺς δεκαοκτὼ καὶ ἄλλοτε σὰς εἶπα
πῶς μοναχὰ θὰ κάνωμε μὲς 'στὸ νερὸ μιὰ τρύπα.

'Ελπίζετε, ὦ Σύμβουλοι καραδοτσακισμένοι,
καὶ ἂν ἐκαταντήσατε στοῦ κάρου τὰ σκουπίδια,
ἀλλὰ ἡμέρα εὐτυχῆς θριάμβου σὰς προσμένει
κι' ἴσως σὲ 'λίγο νάχωμε τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια.
Καὶ ὁ Ρωμηὸς σὰς χαιρετᾶ μὲ ταύτην τὴν ἐλπίδα,
εὐχόμενος τὰ βέλτιστα εἰς τὴν κοινὴν πατρίδα.

'Απὸ τῆ Χιῶ ἐπιστολή,
ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Σιὸρ Ρωμηέ...

Κι' ἐμεῖς ἐδῶ ἠγάμαμε πολλὰ
γιὰ τὸν σιὸρ 'Ανδρέα μας, γιὰ τὸν Τσιγγρὸ τὸ Χιῶτη,
'στὸ πόδι ἐσηκώσαμε τὸν κάθε μαχαλᾶ
καὶ δλ' οἱ παρακατινοὶ 'μαζεύτηκαν κι' οἱ πρῶτοι,
μισὲ Μπουρλῆς, μισὲ Τζαννῆς, μισὲ Ζωρζῆς καὶ ἄλλοι,
ποῦχουν τὰ γρόσα τὰ πολλὰ καὶ τὸ σωστὸ κεφάλι.

'Απὸ τῆ διαδήλωσι ἐν ἔλειψε κανεῖς
καὶ μιὰ ρουκέτα μακρουλή 'βαπτοῦσε ὁ Τζαννῆς,
καὶ τὸ κορίτσι τοῦ Μικέ, ποῦ κάνει σὰν λωλὸ,
σὰν ἴντα νάσαι, τοῦλεγε, αὐτὸ τὸ μακρουλό ;

Μὰ ὁ Τζαννῆς ἐν εἶχενε κουράγιο νὰ τὴν κάψῃ
κι' οὔτε κανεῖς 'βρισκούτανε νάλλθῃ νὰ τὴν ἀνάψῃ.

'Στὸ ὕστερ' ὁ μισὲ Μπουρλῆς, τὸ πρῶτο παλληκάρι,
ποῦ φαίνεται πῶς κάτι τί ἀπὸ ροικέταις ξέρει,
τὴν 'πῆρε ἀπὸ τὸν Τζαννῆ γιὰ νὰ τὴν ἀμολάρῃ
καὶ τὸ σταυρὸ τοῦ ἤκαμε μὲ τὸ δεξί του χέρι,
καὶ μ ν ἡ σ θ η τ ἰ μ ο υ Κ Ὑ ρ ι ε φωνάζει μὲ μετάνοια
καὶ ἡ ρουκέτα ἤγαψε κι' ἀστράψαν τὰ οὐράνια.

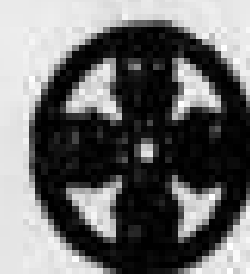
'Ὤχοῦ ! ὠχοῦ ! 'φονάξανε ἡ Χιῶτισαῖς μὲ τρόμο,
οὔχοῦ ! ἡ Χίος θὰ καῖ καὶ ὄλα μας τὰ τζάκια,
μὰ ἡ ρουκέτα 'στράδωσε κι' ἐπῆρε ἄλλο δρόμο
καὶ μέσα 'στοῦ μισὲ Μπουρλῆ τρυπώνει τὰ μπατζάκια.
Κι' ὕστερα φεύγει ἀπ' αὐτοῦ μὲ γύραις σὰν λωλή
καὶ μὲς 'στῆς ἀντζαῖς χώνεται τῆς κόρης τοῦ Μπουρλῆ.

Καὶ τότε πιὰ ἐγένηκε μεγάλο πανηγύρι
καὶ πέφτει καὶ λιγοθυμᾶ ἡ κόρη μὲ τὸν κύρη,
καὶ ἴδανε κι' ἐπάθανε ὡς ποῦ νὰ συνεφέρουν,
γιατὶ αὐτὰ τὰ πράγματα οἱ Χιῶταις ἐν τὰ ξέρουν.
Καὶ τὸ κορίτσι τοῦ Μικέ 'ρωτοῦσε τὸ λωλὸ
σὰν ἴντα πρᾶμμα νάτανε αὐτὸ τὸ μακρουλό.

Αὐτὰ λοιπὸν ποῦ λέτενε καὶ σὰς φιλῶ 'στὸ στόμα,
μὰ καὶ μιὰ ὕστερη γραφὴ διαβάσετεν ἀκόμα.
Μᾶς εἶπανε πῶς ὁ Τσιγγρὸς σὰς γράφει νέτα σκέτα
πῶς ἐν ἀφίνει γιὰ Ρωμηοὺς σκαρτιάδους τὸ χουζοῦρι,
καὶ κρεῖμα 'στῆς παράταις μας καὶ κρεῖμα 'στὴ ρουκέτα,
ὅπου ἠγάψαμε κι' ἐμεῖς γιὰ τὴ 'δικὴ του μούρη.

'Αναγγέλλομεν καὶ πάλιν κι' ὁ καθένας ἄς χαρῆ
ὅτι ἄλλος τρίτος τόμος κατ' αὐτὰς κυκλοφορεῖ
τῆς λαμπρᾶς πινακοθήκης τῆς 'Εστίας τῆς γνωστῆς,
πλήρης τέχνης ἐξαισίας καὶ καθ' ὄλα θαυμαστῆς.
Σὰς τὸ λέμε δὲ γιὰ πρώτη καὶ γιὰ ὕστερη φορά
πῶς δὲν πρέπει καὶ γιὰ τέτοια νὰ λυπᾶσθε τὸν παρᾶ.

'Ὁ προσφιλῆς μας Φέρμπος, τοῦπίκλῃν Παναγιώτης,
φιλόλογος βαρβάτος καὶ μυθογράφος πρώτης,
εὐδοκιμῶν κι' ἐν στίχοις καὶ ἄλλοις διαφόροις,
ἠσούχως ἐνουμφεύθη καὶ οὗτος κατ' αὐτὰς
μετὰ τῆς νεωτέρας τοῦ Σαριπόλου κόρης,
μὲ χάριν προικισμένης καὶ τόσας ἀρετάς.

Τοῦ 'Ρωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο — μέσα 'στὸ τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυτεῖων — μ'ἕνα κάποιο Φαρμακεῖον,

Καφενὲ τῶν «Εὐ Φρονούντων» — νύκτα 'μέρα συζητούντων,
μὲ μπακάληδες καμπόσους, — πατζατζηδες ἄλλους τόσους,
μ' οὔρητήρια, σαντούρια — καὶ μιὰ μάνδρα μὲ γαϊδούρια.